

РЕШЕНИЕ

№ 22557

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **9124** по описа за **2024** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 72, ал. 4, изр. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по касационна жалба, подадена от З. Г. М., чрез адв. Н. Г., срещу решение от 11.06.2024 г., постановено по НАХД № 4040/2024 г. на СРС, НО, 5 състав, с което е потвърдена Заповед за задържане на лице с № 225р-6170 от 22.02.2024 г. на мл. експерт при 01 РУ-СДВР.

В жалбата се поддържа, че първоинстанционното решение е необосновано и неправилно, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът оспорва решаващите изводи на съда, като твърди, че не се основават на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Акцентира, че по време на задържането касаторът не бил разпитван, не му било повдигнато обвинение, нито бил уведомен за какво е задържан. Твърди, че в заповедта за задържане не били посочени час и основание за освобождаването му, което е в противоречие с материалноправните норми на ЗМВР и представлява самостоятелно основание за нейната отмяна. Счита, че към момента на задържането не са били налице основанията за налагане на принудителната мярка по чл. 72, ал.1, т.1 ЗМВР, като такива не са посочени и в мотивите на обжалваното съдебно решение. Допълнителни доводи се излагат в писмени бележки. Претендира се отмяна на първоинстанционното

решение и присъждане на разноски.

Ответникът – мл. експерт при 01 РУ-СДВР – Г. И. И., оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена, а решението оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационното обжалване.

Административен съд - София – град, IX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

За да обоснове извод за законосъобразност на обжалваната заповед за задържане, съставът на районния съд е установил от фактическа страна, че на 22.02.2024 г. в [населено място] Г. М. бил задържан от полицейски орган – мл. експерт при 01 РУ – СДВР Г. И. И., за извършено престъпление по чл.129 от Наказателния кодекс /НК/ – причиняване на средна телесна повреда. За задържането на лицето е издадена процесната заповед, като посоченото в нея основание е по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР „престъпление по 129 от НК – причиняване на средна телесна повреда“. Заповедта е връчена на лицето срещу подпис, а към нея е била приложена и декларация, с която задържаният е потвърдил, че е запознат с правата си.

За да потвърди заповедта, районният съд приел, че по отношение на З. Г. М. е повдигнато обвинение за това, че на 22.02.2024 г., в [населено място], в съучастие като съизвършител с неустановени лица, чрез нанасяне на удари с ръце и крака в областта на тялото и главата на Н. Н. К. му е причинил средна телесна повреда - престъпление по чл. 129 НК.

В мотивите на обжалваното решение е посочено, че повдигнатото спрямо М. обвинение е достатъчна предпоставка за задържането му по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Съдът е счел, че извън рамките на проверката е основателността на повдигнатото обвинение и доказателствата по същество. Приел е, че задържането е законосъобразно, доколкото е предпоставено от от издадената писмена заповед по чл. 74 ЗМВР, която съдържа достатъчно данни за фактическия състав на престъплението - мястоизвършване на престъплението: в [населено място], [улица], състав на престъплението - чл. 129 НК, както и словесно описание на престъплението – причиняване на средна телесна повреда, които данни в достатъчна степен дават възможност на задържаното лице да разбере за какво правонарушение е задържано. В отговор на възраженията на жалбоподателя съдът е посочил, че не е необходимо в заповедта за задържане да фигурира пълният фактически състав на престъплението, а е достатъчно да може да се направи извод, че от описаното в нея и обстоятелствата, при които е осъществено задържането, лицето е разбирало причината, поради която му е наложена именно тази ограничителна мярка от органа с властнически правомощия.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, съгласно който полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За прилагането на тази мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК, както обосновано е приел и СРС. Достатъчно е

наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно към него, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката.

В процесната заповед административният орган е изложил, че са налице данни за извършено престъпление по чл.129 НК – причиняване на средна телесна повреда. Събраните по делото доказателства установяват, че М. е задържан във връзка с данни за извършено престъпление от общ характер по чл.129 НК, за което е образувано досъдебно производство № 225 ЗМК № 366/2024 г. по описа на 01 РУ – СДВР и пр. пр. № 3161/2024г. по описа на СРП. С оглед това правилно е прието от първоинстанционния съд, че са били налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта по чл. 74 ЗМВР, като фактическите основания се потвърждават от събраните по делото доказателства и кореспондират с посоченото в акта правно основание.

Заповедта е и съответна на целта на закона – задържано е лице, за което има данни да е извършило престъпление от общ характер с цел установяване на релевантните за разследването факти и обстоятелства. Не се установява и нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 АПК. Приложената мярка не засяга права на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на целта, за която е издадена оспорената заповед. В случая налагането на принудителната административна мярка задържане за срок до 24 часа е оправдано с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията, каквито действия безспорно са предприети в конкретната хипотеза, в който смисъл така наложената мярка не е създала по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона.

Действително по делото не са установени данни за възпрепятстване на действията на полицейските служители от касатора след задържането му. Не това обаче е фактическото и правното основание за издаване на оспорената заповед. Всички данни за неговата съпричастност към престъплението – съучастието му в нападението над лицето Н. Н. К., посредством разпознаването му от свидетели на инцидента, водно от протокол за разпознаване на лице /л.234/, освидетелстването на лицето в условията на неотложност с цел установяване на състоянието му непосредствено след инцидента /л.12/, са станали известни на полицейските органи по време на задържането му. Към момента на задържането полицейските органи не са разполагали с тази информация, нито с документите, установяващи здравословния статус на задържаното лице.

Несподелима е тезата за незаконосъобразност на заповедта, обоснована с липсата на посочени в нея час и основание за освобождаването на задържаното лице. Видно от представения оригинал на заповедта за задържане, приложен към административната преписка, З. М. е задържан на 22.02.2024 г. в 20:45 ч. и е освободен на 23.02.2024 г. в 17:20 ч. Основанието за освобождаването, въпреки че не следва да бъде изрично вписано в заповедта, се извлича от закона - приключване на процесуално-следствените действия в рамките на допустимия, съгласно чл.73 ЗМВР срок за задържане от 24 часа и липса на акт, с който същото да бъде продължено за по-дълъг срок. Спазена е процедурата по задържане на лице в структурите на МВР, регламентирана в Глава втора от Инструкция № 81213-78 от 24 януари 2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи. Заповедта е

връчена на задържаното лице срещу подпис. Г-н М. е бил запознат с правата си, за което е подписал декларация на 22.02.2024 г. в 20:45 ч. Направен е обиск, за който е съставен протокол, а след отпадане на нуждата от задържане, вещите са върнати на лицето, видно от приложената към административната преписка разписка за върнати вещи /л.30/.

По изложените съображения настоящият съдебен състав, изцяло споделяйки изводите на районния съд, намира че касационната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, а обжалваното с нея решение – оставено в сила. Не се установява наличието на касационни основания, обуславящи отмяната на проверявания съдебен акт.

Мотивиран от изложеното Административен съд – София – град, IX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.06.2024 г., постановено по НАХД № 4040/2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 5-ти състав.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: